

[eu och facket]

Även Sverige är en del av nedskärningspolitiken

Trots att Sverige inte är medlem i euron röstade den 6 mars antog Socialdemokraterna tillsammans med den borgerliga regeringen euroländernas finanspakt.

Det viktigaste argumentet, som lyftes fram av en s-riksdagsledamot var att Sverige skulle kunna vara en konstruktiv partner genom att sitta på minst ett eurotoppmöte för att få euroländerna på fötter igen. Således ingen solidaritet alls med alla de löntagare och folk som bekämpar Trojkans (ECB, EU-kommissionen och IMF) nedskärningspolitik i euroländerna.

Socialdemokraterna ansåg sig även ha fått garantier från regeringen för att:

- ♦ Finanspakten skulle visa respekt för arbetsmarknadens partner.
- ♦ Finanspakten innebär inga rättsliga förbindelser för Sverige.
- ♦ Att Sverige inte i en framtid skulle behöva ansluta sig till euron.

Men i den begränsade debatt som var före beslutet framkom att inga av dessa garantier uppfylls med finanspakten. Till exempel har Sverige inget rättsligt bindande undantag för euron.

I början av april har Socialdemokraterna kongress. Det är ett parti i kris som går till kongress. (s) tog Sverige in i EU 1994, trots att en majoritet av s-medlemmarna var emot. Från

1995 har (s)-regeringar varit drivande för en omfattande avreglering av den offentliga sektorn, som den nuvarande borgerliga regeringen bara fortsatt och förstärkt sedan 2006.

Sedan början av 1990-talet har praktiskt taget utan debatt och protester i fackföreningsrörelsen alla EU:s infrastrukturdirektiv införts i svensk lagstiftning. Idag är den tidigare allmänna posten ett företag, som ägs av svenska och danska staten. Alla EU:s fyra järnvägsdirektiv har införts och transportsektorn i övrigt är i praktiken fullständigt avreglerad.

Sedan omkring 2005 har utbildning, hälso- och sjukvård och äldreomsorg avreglerats i snabb takt. Vem som helst kan idag med mycket få allmänna krav starta en så kallad friskola. Skola, sjukhusvård och äldreomsorg har blivit en lukrativ bransch för riskkapitalister som med medborgarnas inbetalda skatter kan göra vinster på 10-20 procent, och oftast med bolagsmanipulationer erhåller låga vinstskatter i så kallade skatteparadis.

Denna utveckling har lett till omfattande protester från folk i allmänhet och på LO-kongressen i våras gick en motion från Handels igenom mot LO-ledningens vilja, som kräver Nej till vinster i välfärden. I januari i år har LO-ledningen tolkat kongressens beslut som att lite vinst ändå är möjligt. Diskussion om att tillåta lite vinst eller ingen vinst alls kommer att vara den viktigaste frågan på s-kongressen och troligen av stor betydelse för partiets framtid.

Jan-Erik Gustafsson

Bli med i Folkrörelsen Nej till EU:s Fackliga Nätverk

Lavaldomen och EU:s utstationeringsdirektiv visar att EU är ett allvarligt hot mot den svenska arbetsmarknadsmodellen med konflikträtt och kollektivavtal, eller med andra ord ett grundskott mot de landvinningar som svensk fackföreningsrörelse gjort de senaste hundra åren.

Lissabonfördraget, den nya EU-grundlagen, innebär inget skydd för de fackliga rättigheterna såsom det hävdas från LO-ledningen och andra EU-entusiaster. Tvärtom så innebär Lissabonfördraget i praktiken att Lavaldomen och andra antifackliga EU-domar grundlagsfästs.

Och, som vanligt i EU-sammanhang, det kommer mera. Nyligen presenterade EU-kommissionen ett lagstiftningsförslag om utövandandet av rätten att vidta kollektiva åtgärder i samband med gränsöverskridande tjänstehandel.

”Det här är ett hot mot hela vårt förhandlings-system. Jag förutsätter att den svenska regeringen kommer att säga nej då detta ska behandlas av Europeiska rådet”, säger LO:s ordförande Wanja Lundby-Wedin.

För att bjuda motstånd mot denna förödande utveckling har Folkrörelsen Nej till EU initierat ett tvärfackligt nätverk, Folkrörelsen Nej till EU:s Fackliga Nätverk. Det är öppet för dig som är fackligt aktiv [eller bara medlem] och EU-kritisk. Det kostar ingenting och du behöver inte vara medlem i Folkrörelsen Nej till EU [men det är inget hinder].

Nätverkets syfte är utbyte av information, kunskapsuppbyggnad samt att anordna och samordna olika aktiviteter. Nätverket har startat som en mejlgrupp för informations-spridning genom ett digitalt nyhetsbrev. Vi finns också som en grupp på Facebook med för tillfället 578 medlemmar. Nätverket har också kontakt och samarbete med andra fackligt inriktade EU-kritiska organisationer, såsom Fagbevaegelsen Mod Unionen i Danmark, Trade Unionists Against the EU Constitution i England, och Nei til EU:s Faglig utvalg i Norge.

Nätverket administreras av Gösta Torstensson, Folkrörelsen Nej till EU [arbetsplatsombud i Kommunal]. Du som vill bli med i nätverket mejlar gosta.torstensson@nejtill.eu.se.

Eva Anderzon, Kommunalarbetareförbundet
Jan-Erik Gustafsson, Fackförbundet ST
Jannika Fahlander, Handelsanställdas Förbund
Jannis Konstantis, Fackförbundet Seko
Kent Wahlberg, Livsmedelsarbetareförbundet
Maria Pohn, Vårdförbundet
Mats Norrstad, Lärarförbundet
Pie Blume, Fackförbundet Unionen
Minna Pyykölä, Journalistförbundet
Patrik Ljunggren, Transportarbetareförbundet
Peter Lilja, Industrifacket Metall
Rolf Axelsson, Hamnarbetareförbundet
Magnus Renman, Fackförbundet GS
Lars Lundberg, Byggnadsarbetareförbundet
Marcus Carlstedt, Lärarnas Riksförbund
Rolf Gustavsson, Svenska Lokförararföreningen SLFF
Christel Niby, Fastighetsanställdas Förbund

Lex Laval är olaglig enligt FN-organ

FN-organet ILO underkänner Lex Laval, de lagändringar som Sverige genomförde efter EU-domstolens uppmärksammade Lavaldom. Svensk rätt strider mot internationell rätt, slår ILO fast.

– Det är ett glädjande besked, säger Claes-Mikael Jonsson, som är jurist på LO. Framför allt för Byggnads och Elektrikerna som i det närmaste varit utsatta för en häxprocess.

Det är ILO:s expertkommitté, som består av oberoende juridiska experter, som kommit fram till att Lex Laval strider mot ILO:s kärnkonventioner om förenings- och förhandlingsrätt.

I yttrandet uppmanas den svenska regeringen att ändra lagstiftningen som begränsar fackliga organisationers möjligheter till stridsåtgärder för att tvinga fram kollektivavtal med utländska företag.

– Vi har hela tiden trott att det skulle gå så här. Den sittande Lavalutredningen får nu en stor anledning att titta närmare på ILO-rätten och inte bara EU-rätten, säger Samuel Engblom, som är chefsjurist på TCO.

Den utredning han hänvisar till har regeringen tvingats tillsätta efter krav från en majoritet i arbetsmarknadsutskottet bestående av Socialdemokraterna, Vänsterpartiet, Miljöpartiet och Sverigedemokraterna.

Förutom att ILO:s expertkommitté uppmanar den svenska regeringen att ändra Lex Laval vill de att regeringen kompenserar Byggnads och Elektrikerförbundet för skadestånden på drygt tre miljoner kronor de tvingats betala till det lettiska företaget Laval (i praktiken till Svenskt Näringsliv eftersom Laval hade gått i konkurs långt innan Lavaldomen kom).

Den borgerliga regeringen och de andra EU-positiva partierna i riksdagen ställs nu inför ett dilemma; ska man följa de folkrättsliga förpliktelserna Sverige har som medlem i ILO eller de överstatliga skyldigheter Sverige har som delstat i EU? Att det finns en konflikt mellan ILO och EU är inget nytt. Redan när socialdemokraterna satt i regeringsställning undvek man att ratificera ILO-konvention nr 94, om arbetsklausuler i kontrakt där offentlig myndighet är part, med anledning av inofficiella rekommendationer man fått från EU-kommissionen.

Och bara ett halvår efter Lavaldomen slog EU-domstolen 2008 fast att den tyska delstaten Niedersachsen inte får kräva att företag som tilldelas offentliga kontrakt betalar sina anställda lön enligt kollektivavtalet på orten. I denna så kallade Ruffertdom befäster EU-domstolen den ståndpunkt som den intog i Lavalmålet. Indirekt underkänner den därmed också den princip som ILO:s konvention nr 94 bygger på.

Att svenska EU-anpassade lagar strider mot internationella konventioner är antagligen inget som bekymrar EU-byråkraterna i Bryssel. EU-rätten har, enligt EU-domstolens rättspraxis och Lissabonfördraget, EU:s nuvarande grundlag, företräde framför nationella lagar och internationella konventioner. Och om inte medlemsländerna tillämpar denna princip gör de sig skyldiga till fördragsbrott något som nog övervakas av EU-kommissionen som i slutändan kan vända sig till EU-domstolen och föreslå att det förfelände landet ska drabbas av böter.

Fortsättning följer.

Den sittande Lavalutredningen ska även, enligt majoriteten i arbetsmarknadsutskottet, komma med förslag om att Sverige ska ratificera ILO-konventionen 94. Förslaget är utmärkt, men risken är uppenbar att det stöter på patrull i Bryssel och Luxemburg.

Gösta Torstensson

Bild: ROBERT NIBERG

Euroländernas finanspakt har trätt i kraft

Den 1 januari trädde euroländernas så kallade finanspakt i kraft. Det föregivna syftet med paktens är att öka de ingående ländernas "budgetdisciplin och förstärka den "ekonomiska styrningen" inom euroområdet.

Euroländerna ska bland annat i sin nationella lagstiftning förbinda sig att inte ha större [strukturellt] budgetunderskott än 0,5 procent av BNP.

Om ett euroland inte har infört budgetkraven i sin lagstiftning kan EU-domstolen döma landet till böter. Vidare får EU-kommissionen rätt att tillrätta euroländer som inte följer finanspaktens budgettätstramningar.

Finanspaktens är ett mellanstatligt avtal men ambitionen är att den så snart som möjligt ska införlivas i EU:s befintliga fördrag och därmed bli en del av EU-rätten.

Euroländerna måste delta i paktens medan övriga EU-länder kan välja att ansluta sig. Alla EU-länder förutom Storbritannien och Tjeckien har valt att skriva under paktens. Den svenska riksdagen ska fatta beslut den 6 mars.

Europa genomgår just nu den allvarligaste ekonomiska krisen sedan andra världskriget. Krisen har blivit en förevändning för makthavarna inom EU att öka överstatligheten och centraliseringen av den politiska makten inom unionen. Bara åren efter finanskrisen 2008 genomgick EU mer ekonomisk integration än under hela eurons historia dessförinnan, som ECB:s Erkki Liikanen har formulerat det.

Europeiska terminen, Europluspaktens, Sexpaktens och nu Finanspaktens. Och det är framför allt Tyskland som driver på utvecklingen och som står modell för densamma.

"Den tyska finanspolitiska modellen kommer att bli modell för Europa. Och det är helt naturligt. Den europeiska penningpolitiken i ECB är en kopia av Bundesbanks låginflationspolitik. Och bedriver man en tysk penningpolitik måste man kombinera det med en tysk finanspolitik", säger Lars Jonung, som är ordförande i den svenska regeringens finanspolitiska råd och i tio år var forskningsrådgivare åt EU-kommissionen i Bryssel [Fokus 15 december 2011].

När Angela Merkel står i det tyska parlamentet, Förbundsdagen, och säger att "vi är i början av att skapa en finanspolitisk union i Europa" så är

det Tysklands eget politiska system hon har som mall – en federalism av regler och fristående institutioner som begränsar politikernas makt. Helst av allt vill Merkel att EU-kommissionen ska få vetorätt över nationella budgetar och att länder som bryter mot budgetreglerna ska kunna dras inför EU-domstolen.

För Merkel innebär det att hela unionen ska underkasta sig budgetdisciplin enligt tysk modell – där regler följs, politiken övervakas och överträdelser bestraffas. Euroländernas finanspakt är ett stort steg på vägen. Och, som så vanligt i EU-sammanhang, det kommer mer. Nästa steg är en bankunion.

Vilket är precis vad Berlin vill. Belåtenheten går knappast att uttrycka tydligare än vad gruppledaren i för Angela Merkels konservativa kristdemokrater i parlamentet gjorde för drygt ett år sedan när han stolt deklarerade:

– Nu talar Europa tyska.

Gösta Torstensson

"Finanspaktens kommer att förvärra krisen"

Folkrorelsen Nej till EU:s Fackliga Nätverk anordnade den 9 februari i samarbete med ABF Stockholm ett offentligt möte mot euroländernas finanspakt. Den irländske parlamentsledamoten Thomas Pringle berättade om hur finanspaktens behandlades under och efter folkomröstningen på Irland i juni 2012. Pringles tal följdes av en pandediskussion med bland andra journalisten Björn Elmbrant, som skrivit boken "Det som skulle bli så bra".

Thomas Pringle är en oberoende ledamot av Dail Eireann, det irländska parlamentet, och han representerar valkretsen Donegal, som ligger i den nordvästra delen av landet. Donegal har utmärkt sig genom att vara bara en av fyra valkretsar på Irland som avvisade euroländernas finanspakt i den irländska folkomröstningen.

Thomas Pringle är också "patron" [ungefär beskyddare] för Peoples Movement som bedriver kampanjer mot varje förändring som utvecklar EU mot en federal superstat och arbetar för att försvara och förstärka folklig suveränitet, demokrati och social rättvisa i Irland.

– En intressant sak med finanspaktens är att den har ingenting att göra med den pågående finansiella krisen som ödelägger Europa. Jag tror

att alla kan tillstå att den inte skulle ha förhindrat krisen på något sätt, sade Thomas Pringle.

Till exempel hade Irland ett budgetöverskott alla år utom ett under åren 1999-2007, berättade Thomas Pringle. Irlands problem har orsakats av bankernas omåttliga upplåning från de internationella penningmarknaderna, pengar som användes till att skapa en fastighetsbubbla – en situation som möjliggjorts genom avreglering av kapitalmarknaderna. Med andra ord en misskött budget har inte varit Irlands problem.

– Länder som antar finanspakten måste uppnå balanserad budget för alla tider med ett strukturellt budgetunderskott som skall vara mindre än 0,5 procent varje år. Detta är en siffra helt tagen på måfå och inga ekonomer eller beslutsfattare tycks kunna komma överens om hur det strukturella underskottet skall mätas, sade Thomas Pringle.

Till exempel beräknade EU-kommissionen det strukturella underskottet för Danmark 2011 till tre procent. Den danska regeringen å sin sida hävda att det strukturella underskottet var omkring en procent. Om kommissionens beräkning hade använts skulle Danmark behövt skära ned på sina utgifter (eller höja skatterna).

– Siffran 0,5 procent kan bestämma framtiden för viktiga sociala rättigheter. Vad finanspakten gör är att rista in det nuvarande svaret på krisen i sten och göra klart att lösningen av krisen automatiskt faller på offentliga utgifter, även om som idag orsaken till krisen ligger i den privata ekonomin. Så det är fel diagnos och fel botemedel, sade Thomas Pringle.

– Finanspakten slår fast är att svaret på varje framtida nedgång i ekonomin blir ytterligare nedskärningar i de offentliga utgifterna. Det vill i sin tur tillförsäkra att de som bär bördorna av krisen kommer att bli de svagaste i samhället.

– Hela denna politik är raka motsatsen till ett keynesianskt svar på krisen med ökade offentliga utgifter som historiskt har visat sig vara effektiv; det är faktiskt en vettig ekonomisk politik med mera utgifter även om det sker på bekostnad av budgetunderskottet under en ekonomisk kris.

Thomas Pringle avslutade med att citera den danske professorn i ekonomi Jesper Jespersen: ”Under goda tider behöver vi den [finanspakten] inte. Under dåliga tider är den en felaktig politik. Det är inte ett tecken på dålig politik att ha underskott under tider av kris”.

Jan-Erik Gustafsson

Vi vill också folkomrösta om EU!

Storbritanniens premiärminister David Cameron har lovat en folkomröstning om EU om hans konservativa parti vinner parlamentsvalet 2015. Han kommer då att kräva en omförhandling av det brittiska medlemskapet och briterna ska få rösta om det omförhandlade medlemskapsavtalet 2017-2018.

Vi svenska EU-motståndare vill också folkomrösta Sveriges medlemskap i EU, med eller utan en omförhandling om villkoren för det svenska medlemskapet och avsett hur det går i det brittiska parlamentsvalet. Nästan alla de löften som ja-sidan utfärdade inför folkomröstningen 1994 har visat sig vara falska, till exempel att den militära alliansfriheten inte hotas, att den svenska modellen på arbetsmarknaden inte undergrävs och att vi har juridisk rätt att välja att stå fria från euron.

Samma sak när det gäller EMU-folkomröstningen 2003. De hot som ja-sidan då kom med har visat sig grundlösa och i dag – snart tio år efter folkomröstningen – kan vi konstatera att Sverige har haft en bättre ekonomisk utveckling än de länder som infört euron som valuta.

Vi kräver att svenska folket i likhet med de brittiska, får möjlighet att säga ja eller nej till fortsatt svenskt medlemskap i EU i en ny folkomröstning.

Ann-Margarethe Livh, oppositionsborgarråd (v), Arijan Kan, ordförande Ung Vänster Västerbotten, Ann-Charlott Altstadt, journalist, Bengt Berg, riksdagsledamot (v), Bengt Silfverstrand, f.d. riksdagsledamot (s), Carsten Palmaer, författare, Christer Themptander, bildkonstnär, Dror Feiler, musiker och konstnär, Eva-Britt Svensson, distriktsstyrelseledamot (v), Erik Blomqvist, ordförande Jordens Vänner, Eskil Rönér, ordförande Hamnarbetarförbundet, Gudrun Schyman, styrelseledamot Feministiskt initiativ, Jan Myrdal, författare, Jan-Erik Gustafsson, ordförande Folkrörelsen Nej till EU, Jannika Fahlander, ombudsman Handelsanställda, Jörgen Lundström, ordförande SEKO Infranord, Kajsa Ekis Ekman, författare och journalist, Maria Sundvall, överläkare och aktiv i Gemensam Valfärd, Patrik Ljunggren, ordförande Transport avdelning 3, Ronny Eriksson, pessimistkonsult med flera.

Upprop antaget på Tarragonakonferensen

Vi är arbetaraktivister, politiskt och fackligt ansvariga, som kommit från 13 länder och som tillhör olika fackliga organisationer i våra respektive länder, liksom aktivister engagerade i olika politiska organisationer som härstammar från arbetarrörelsen.

Vi har svarat på det upprop som lanserades av våra kamrater i Spanien som bjöd in oss att delta på en europeisk arbetarkonferens i Tarragona den 16-17 mars för att ”debattera fritt med ett enda mål: hur kan vi, på ett samordnat sätt, i våra länder bidra till att avlägsna de hinder som reser sig mot förverkligandet av vår enhet: För att upphäva EU:s förödande planer och fördrag; Nej till Trojkans diktatur!”

Denna konferens hölls i ett Spanien, där 27 procent av den aktiva befolkningen är arbetslös (mer än 50 procent av ungdomarna), där de offentliganställdas löner har sänkts med närmare 30 procent, där sjukhusen inte längre har resurser för att upprätthålla verksamheten och där tusentals familjer kastas ut från sina bostäder varje dag. Detta i en situation, enligt de 160 närvarande delegaternas enhälliga åsikt, ger en bild av den framtid som alla våra folk utlovas av Trojkan, om det inte förhindras inom kort.

EFTER EN BRED OCH FRI DISKUSSION KOM vi fram till en slutsats: en ny etapp öppnar sig framför oss – en etapp av förberedelser av den nödvändiga och brådskande motoffensiven från arbetarklassen och folken i Europa.

- ♦ Efter de generalstrejker som sammankallats i enighet av ledningarna för de huvudsakliga fackliga landsorganisationerna och efter de enorma demonstrationer som vid flera tillfällen under de senaste tre åren har sett miljoner män och kvinnor välla ut på gatorna i Grekland, Spanien, Portugal... för att kräva upphävanden av de beslut som deras respektive regeringar har fattat för att verkställa diktaten från EU, IMF och ECB;

- ♦ Efter att arbetarna i Grekland den 20 februari på nytt massivt har svarat på de fackliga landsorganisationernas GSEE och ADEDY uppmaning till strejk, till försvar av kollektivavtalen och mot de order om rekvisition som Samaras-regeringen använde för att försöka bryta den strejk som de anställda på tunnelbanan i Aten

bedrivit i åtta dagar;

- ♦ Efter att demonstrationerna, under denna samma februari månad, spridits till Bulgarien, med tiotusentals arbetare för att tillbakavisa privatiseringen av elverken, såsom deras bröder i Rumänien gjorde ett år tidigare;

- ♦ Efter den 23 februari och den 2 mars, då på nytt miljontals arbetare och medborgare invaderade gatorna och torgen i alla städer i Spanien och i Portugal för att säga: ”Ut med Trojkan!” och efter att sången ”Grandola, Vila Morena”, från nejlíkerevolutionen 1974, ekat överallt i Portugal, medan demonstrationerna fortsatte i Spanien;

- ♦ Efter det italienska valet som tydligt visade på den totala politiska återvändsgränd som åtstramningspolitiken, avregleringarna, privatiseringarna av offentlig sektor och upplösningen av staten – under ledning av Mario Monti, tidigare direktör för Goldman Sachs och som troget verkställer Trojkans direktiv – oundvikligen leder till; [...]

ÄR DET INTE DAGS ATT UTVÄRDERA DEN så kallade ”sociala dialogen” som förutsätter att våra organisationer ansluter sig till EU:s planer, vilket bara kan leda till överenskommelser som skär ned på våra rättigheter, såsom pensionspakten?

Ska vi sträva efter en ”pakt” med denna korrumpierade regering som underlättat uppsägningar så mycket att en miljon arbetare sagts upp på ett år? Ska vi sträva efter en ”pakt” med den regering som har bestämt att verkställa den arbetsrättsreform som sprängt sönder den rätt till kollektiva avtalsförhandlingar som vi tillkämpat oss i kampen mot Francos diktatur, vid diktatorns död? Personligen tycker jag inte det.”

Dessa frågor reses i vart och ett av våra länder, där de som styr över oss använder den ”pakt”-politik som invigdes för tio år sedan i Tyskland av kanslern Schröder med sin Agenda 2010 som exempel.

Men som våra tyska kamrater förklarade, så har denna politik banat väg för osäkra arbetsvillkor, för en förstörelse av arbetslöshetsförsäkringen och rätten till pension, vilket gjort det möjligt för finanskapitalet att i Tyskland presentera spektakulära resultat och vifta med dessa ”resultat” såsom den lösning som bör spridas i hela Europa, samtidigt som man döljer att 8 miljoner är ”lågavlönade” och 11 miljoner befinner sig under fattigdomsgränsen, att 25% av anställningarna är osäkra och att ett utbrott av fattigdomen nu

drabbar den tyska arbetarklassen, i synnerhet dess pensionärer.

Vi arbetaraktivister och förtroendevalda från 13 europeiska länder, församlade i Tarragona och efter att ha lyssnat på inläggen från delegaterna från våra 13 länder, slår tillsammans fast:

DET ENDA SÄTTET ATT RÄDDA EUROPAS arbetare, folk och nationer, den enda vägen för att rädda arbetarklassen och ungdomen från en katastrof, det enda medlet för att rädda de rättigheter som arbetarkvinnorna tillkämpat sig, den enda vägen för att kullkasta åtstramningsplanerna, motreformerna och förstörelseåtgärderna går via en vägran att ingå några pakter och "historiska kompromisser". En vägran som går via en kompromisslös kamp för att bevara oberoendet hos arbetarrörelsen och de organisationer som den utgörs av (flera kamrater visade på Europafackets negativa roll – såsom följeslagare till EU – en oro som till stor del delas av konferensen). Detta är vägen för att bekämpa EU:s och Trojkans diktatur.

♦ Uppenbarligen rör det på sig i hela Europa. En första stödjepunkt mot politiken med "pakter" och "historiska kompromisser" har just konstituerats med de två huvudsakliga franska fackliga landsorganisationernas vägran att skriva under den överenskommelse om en avreglering av arbetsrätten – undertecknad av den tredje landsorganisationen – som Hollande-regeringen ville tvinga på dem, samt med det beslut som dessa två landsorganisationer fattade att organisera en demonstration den 5 mars i Frankrike mot att denna överenskommelse omvandlas till lag.

DE KAMRATER SOM VI LYSSNAT PÅ HAR pekat på att andra stödjepunkter håller på att skapas under trycket från arbetarna och aktivister. I Spanien, Grekland, Portugal och även i Tyskland som man ständigt, men felaktigt, vill framhålla som en modell för "nedlugnade" sociala relationer.

Detta utgör en uppmuntran för de arbetaraktivister som över hela Europa kämpar för att vända utvecklingen och förbereda den oundvikliga motoffensiven.

Vi uppmanar alla våra kamrater, aktivister och förtroendevalda att förena sina ansträngningar för att tillsammans arbeta för att vidga dessa öppningar i var och ett av våra länder.

De 160 delegaterna från 13 länder representerade på Tarragonakonferensen har beslutat att avsluta konferensen med en deklaration i form av

ett "åtagande".

Ett "åtagande" att stärka och fördjupa det politiska samarbete som har påbörjats, över gränserna, för att hjälpa arbetarklassen och folken att komma över hindren för att förverkliga enheten mellan deras organisationer, för att tvinga våra respektive regeringar (från höger såväl som från vänster) att upphäva de åtstramningsplaner och de motreformer som de beslutat att tvinga på oss. Detta i namn av kraven från en Trojka (EU, IMF och ECB) vars diktatur endast är möjlig genom att våra regeringar underkastar sig de fördrag som de själva ratificerat mot folkens vilja.

ETT "ÅTAGANDE" TILL VILKET VI BJUDER IN de aktivister inom arbetarrörelsen som delar andemeningen i detta uttalande att ansluta sig till, genom att skriva under det, sprida det vitt och brett omkring sig och genom att, i vart och ett av våra länder, ta alla de initiativ som kan stärka de band som förenar oss i denna gemensamma kamp.

Ju fler och ju mer organiserade vi blir för att agera tillsammans i denna riktning, desto mer kommer det att hjälpa arbetstagarna i våra länder att sätta stopp för de lidanden som drabbar våra folk.

♦ Vägran av alla former av arbetarrörelsens underordnanden under trojkan och de europeiska direktiven, det är framförallt en vägran att underordna sig de regeringar av alla politiska färger som verkställer dessa åtgärder.

♦ Arbetarrörelsens oberoende! Det är vägen för att rädda arbetarna och folken från den katastrof som hotar och som redan är på väg. Det är vägen för att förverkliga enheten mellan arbetstagarna och deras organisationer, ungdomarna och de förtryckta folken.

VI BESLUTAR ATT BILDA ETT EUROPEISKT nätverk för gemensamma aktioner, för att – på ett organiserat sätt – stärka kampen för enhet och mot paktpolitiken i våra organisationer, samt för att driva tillbaka de olika regeringarna.

Det är på så sätt som vi i vart och ett av våra länder, och även på nivån för hela Europa, börjar smida de första länkarna i en verklig union av fria folk och fria nationer över hela Europa, fri från alla kopplingar till trojkan, EU och IMF, fri att i fullt oberoende försvara de arbetande folkens rättigheter och garantier.

[Samtliga sex deltagare från Sverige ställde sig bakom uppropet som enskilda personer.]

EU:s upphandlingsdirektiv leder till privatiseringar

Lägsta bud vinner! Under detta motto privatiseras kollektivtrafiken i Sverige. Mekanismen är densamma i byggbranschen, skolan och vården av gamla och sjuka. EU:s upphandlingsdirektiv hastar på utvecklingen.

Fri konkurrens är en grundläggande princip på EU:s inre marknad. EU:s konkurrensregler ska förhindra "snedvriden konkurrens" mellan företag och begränsa statligt stöd. Det är alltså inte tillåtet av till exempel arbetsmarknadsskäl att prioritera lokala företag vid offentlig upphandling.

För att kontrollera konkurrensen har EU regler som sätter gränser för vad företag kan göra och hur medlemsländerna får agera för att inte begränsa konkurrensen. Både statliga och privata företag berörs av EU:s konkurrensregler.

EU:s konkurrensregler gäller också myndigheter. EU reglerar offentlig upphandling för att undvika "snedvriden konkurrens". Det ska vara öppet för flera leverantörer att lämna in anbud när stat, landsting, kommun och myndigheter ska köpa varor eller tjänster. Det kan till exempel vara upphandling av byggtreprenader eller vårdtjänster eller kollektivtrafik. Det blir därmed möjligt för leverantörer i olika EU-länder att lämna anbud på lika villkor i enskilda upphandlingar.

SYFTET MED EU:S UPPHANDLINGSDIREKTIV är att förverkliga Lissabonfördragets mål om fri rörlighet för tjänster. De upphandlade myndigheterna är i princip tvungna att godta det anbud som ger lägst pris, oavsett varför. Allt, eller i vart det mesta, som hindrar den fria rörligheten för tjänsteföretag är därmed att betrakta som otillåtna hinder. Ett sådant hinder kan vara krav på kollektivavtal eller kollektivavtalsenliga löner.

Enligt den så kallade Lavaldomen är det endast minimilön och andra minimivillkor som kan krävas att utländska tjänsteföretag, till exempel ett lettiskt byggbolag eller ett brittiskt bussbolag, ger sina anställda vid tillfälliga uppdrag i Sverige. Och svenska fackliga organisationer är förbjudna att vidta stridsåtgärder för att tvinga fram svenska kollektivavtal eller kollektivavtalsenliga löner. EU:s upphandlingsdirektiv banar därmed väg för dumpning av löner och andra

arbetsvillkor.

Ett åskådliggörande exempel: Arriva är en av Europas största kollektivtrafikoperatörer. Arriva är ett brittiskt bolag med huvudkontor i Sunderland som bedriver persontransporter på järnväg, buss, handikappstrafik och färjor i ett stort antal länder. Sedan 2010 är Arriva ett helägt dotterbolag till tyska Deutsche Bahn. I februari 2011 blev Arriva Sverige AB ett självständigt bolag inom Arriva-koncernen efter att tidigare ha varit en del av Arriva Skandinavien a/s med huvudkontor i Köpenhamn.

Arriva etablerades på den svenska marknaden genom köpet av BusDanmark 1999, då ägare till Ödåkra Buss. Ödåkra buss hade vunnit en rad anbud för Länstrafiken Malmöhus i början av 1990-talet och då blivit uppköpt av Bus Danmark (före detta HT i Köpenhamn). Den svenska verksamheten fick leva vidare under namnet Ödåkra buss eftersom namnet Bus Danmark inte accepterades av svenska PRV.

Ödåkra Buss har bland annat trafikerat linje 220 Landskrona-Helsingborg-Höganäs, Landskrona-Svalöv, Malmö stad Kirseberg, Lunds stad, skolbussarna i Höganäs och Helsingborg.

EFTER ATT FÖRETAGET OMBILDATS TILL ARRIVA 1999 vann man 2001 och 2003 trafik åt Jönköpings Läns trafik och kör nu stadsbussarna i Jönköping samt i Gislaveds kommun. Efter upphandlingen 2007 vann Arriva all tätortstrafik i Jönköping från och med juni 2008. I juni 2010 förlorade Arriva kontraktet för att köra stadsbussarna i Jönköping, sex år i förtid efter hård kritik mot strul i trafiken. I juni 2011 upphörde Arriva köra stadsbuss i Malmö, där företaget också fått kritik.

Under 2004 köpte man Orusttrafikens verksamhet i Skåne och 2005 började man köra Malmö-Trelleborg, Malmö-Näset samt några regionlinjer kring Trelleborg. Arriva står även för stadstrafiken i Helsingborg. Sedan den 17 juni 2007 driver Arriva Pågatågstrafiken i Skåne.

Från mars 2009 bedriver man bussverksamhet åt Stockholms Lokaltrafik (SL) då man tog hem anbudet på garagen för trafikområdena Sigtuna / Märsta, Upplands-Väsby, Vallentuna och Ekerö. Den 22 november 2011 offentliggjorde SL att Arriva tar över trafiken för upphandlingen E20, uppdelad i två block; 1 Tvärbanan, Nockebybanan, Saltsjöbanan och busstrafiken i Solna/Sundbyberg, Sollentuna, Bromma samt block 2 som omfattar Roslagsbanan och Norrort

(Täby, Vaxholm, Åkersberga). Kontraktet löper från den 20 augusti 2012 respektive 6 januari 2013 och gäller i åtta år med möjlighet till förlängning med ytterligare fyra år.

Arriva tog i juni 2009 över som tågoperatör för persontrafiken på Kinnekullebanan efter Veolia Transport, och sommaren 2011 började även Arriva att köra Östgötapendeln sedan man blivit uppköpta av Deutsche Bahn.

I JUNI 2010 TOG ARRIVA ÖVER regionbusstrafiken i södra Halland och stadsbussarna i Halmstad. Kontraktet med Hallandstrafiken löper på åtta år och målsättningen är att öka bussresandet i kommunen med 120 procent.

I november 2011 beslutade landstingets trafiknämnd att ge Arriva uppdraget att driva buss- och spårtrafik i Stockholms län, efter att ha lagt det klart lägsta budet i en jätteupphandling. Gapet till närmaste konkurrent var stort – 24 respektive 33 procent lägre i två olika upphandlade paket i en redan hårt prispressad bransch.

Enligt avtalet med SL driver Arriva Tvärbanan, Nockebybanan och Saltsjöbanan samt busstrafiken i Bromma, Solna/Sundbyberg och Sollentuna från augusti 2012. Den 7 januari tog Arriva över trafiken på Roslagsbanan och busstrafiken i norrort. Avtalet med SL värderades till 11,7 miljarder kronor och löper i åtta år, med möjlighet till förlängning i ytterligare fyra år.

I november 2012 anmäldes Arriva till EU-kommissionären för konkurrensfrågor för osund konkurrens, efter att vunnit mark i Sverige genom att ha lagt 20–30 procent lägre anbud på en rad upphandlingar av kollektivtrafik. I anmälan pekar Sveriges Bussresearrangörer på hur Arriva sedan 2007 går med förlust i Sverige, men att detta täcks upp av aktietillskott från ägaren Deutsche Bahn.

SEDAN ARRIVA TOG ÖVER TRAFIKEN HAR mycket gått snett. Under vintern har tågtrafiken i norra Sverige präglats av förseningar och inställda tåg sedan Botniatåg – delägt av Arriva – tagit över trafiken.

När den allvarliga olyckan på Saltsjöbanan då ett tåg körde in i ett bostadshus vid slutstationen i Saltsjöbaden, tvingades Arriva så småningom tillstå brister i säkerheten.

När Arriva ungefär samtidigt började köra busstrafiken i Norrort den 7 januari 2013 utbröt

kaos, med inställda turer och förseningar. Arbetsmiljöverket har kallats in för att utreda arbetssituationen efter konflikter mellan anställda och företagsledning. Chaufförerna har varit kritiska mot att arbetspassen förlängts och att tidtabellerna har blivit svåra att hålla.

Gösta Torstensson

Är migrationsminister Tobias Billström rasist?

Är migrationsminister Tobias Billström (m) främlingsfientlig eller bara dum i huvudet. Uppenbarligen både och. När han frågas ut av Dagens Nyheters Niklas Orrenius (18 mars) har han inte förstätt att alliansregeringens migrationspolitiska uppgörelse med Miljöpartiet innebär att papperslösa ungdomar har rätt att gå i gymnasium och att den rättigheten finns med i propositionen som regeringen beslutade om den 14 mars. Billström argumenterar så ivrigt mot förslaget att hans pressekreterare dagen efter måste ta tillbaka allt och hävda att ministern i själva verket är för det.

Men det skulle bli värre. "Ibland har vi bilden av att personen som är gömd bor hos en trevlig blond svensk dam i 50-60-årsåldern som vill hjälpa till. Men det är ju inte så. De allra flesta bor hos sina landsmän som inte alls är blonda och blägda." Att koppla trevlighet respektive kriminalitet till hår- och ögonfärg är en formulering så grov att till och med det rasistiska Sverigedemokraterna tycker att ordvalet var att gå för långt.

Tobias Billströms SD-artade utspel kommer bara drygt en månad efter ett liknande främlingsfientligt klavertramp. Då påstod Billström att en arbetsgrupp i Moderaterna hade fått i uppgift att se över "minskade volymer" för asyl- och anhöriginvandring under nästa mandatperiod. Detta uttalande tog statsminister Fredrik Reinfeldt offentligt avstånd ifrån. Han konstaterade att i uppdraget till arbetsgruppen inte fanns någon sådan formulering. En "person med insyn" säger till Dagens Nyheter att "Reinfeldt var rejält irriterad". Man ska dock komma ihåg att det inte är så länge sedan som statsministern, till SD:s stora förtjusning, talade om "etniska svenskar mitt i livet". Det är svårt att beskriva ordvändningarna på annat sätt än som rasistiska.

Gösta Torstensson

Stora skillnader i lagstadgade minimilöner

De högsta lagstadgade minimilönerna i Europa ligger runt 12.000 kronor i månaden. I Östeuropa är dock nivåerna betydligt lägre än så, knappt 3.000 kronor.

Det här framgår av Medlingsinstitutets nya årsbok, som i ett av kapitlen redovisar fakta och ger en översikt av diskussionen kring minimilönerna.

Sverige skiljer ut sig [tillsammans med Danmark och Italien] genom att inte ha lagstadgad minimilön. Här är det i stället via kollektivavtalen som nivåerna sätts. Täckningsgraden just i Sverige är 88 procent.

I de flesta länder i Europa kombineras lag med avtal genom att avtalens innehålls upphöjs till lag, genom allmängiltigförklaring.

I några länder, bland annat Storbritannien, sätter regering och parlament nivåerna utan formellt inflytande från parterna på arbetsmarknaden.

Högsta lägstralöner har de centraleuropeiska länderna Frankrike, Belgien och Holland. Minimilönen var i fjol cirka 1.450 euro, motsvarande cirka 12.000 kronor vid nuvarande valutakurs. Det motsvarar knappt hälften av en genomsnittlig inkomst.

I Storbritannien ligger minimilönen på Storbritannien på 1.244 euro, 10.400 kronor, och i Spanien på 748 euro, 6.500 kronor.

Jan-Erik Gustafsson

Förbud mot nedläggning av lönsamma företag

Nyligen demonstrerade tusentals fabriksarbetare utanför Goodyears huvudkontor i Frankrike i protest mot planerna på att stänga en fabrik i Amien. Nästan 1.200 jobb är i fara. De anställda hos däckfabrikanten hade sällskap av kollegor vid andra arbetsplatser som hotas av stora nedskärningar. Där fanns folk från Peugeot, läkemedelsföretaget Sanofi och från stålproducenten Arcelor-Mittal.

De sistnämnda har kämpat i ett helt år för att rädda drygt 600 arbetstillfällen i Florange i nordöstra Frankrike. Stålverksarbetarnas aktioner har gjort att de har blivit en symbol för kampen

för industrijobben.

Presidenten Hollande har lovat att en ny lag som ska förhindra nedläggningen av lönsamma industrier kommer att behandlas av parlamentet före sommaren. Bland annat handlar det om att det ska bli dyrare och mer komplicerat att minska sysselsättningen, när ett företag har ekonomiskt utrymme för aktieutdelning. Det ska inte gå att lägga ner en enhet när det finns en villig köpare.

Hos facken på Arcelor-Mittal i Florange är man positiv till idén.

– Ja, vi har ju själva efterfrågat den här lagen, säger Lionel Burriello i facket CGT, till TCO-tidningens nätupplaga.

Jan-Erik Gustafsson

Uteslutna SD-toppar vill satsa på "Europa"

Nyligen uteslöt Sverigedemokraterna 12 medlemmar, varav Patrik Ehn och Daniel Rondslätt från Göteborg är de enda vars namn offentliggjorts. Vad gäller Patrik Ehn, som till nu varit partiets gruppleddare i Västra Götalands landsting och även sitter i Göteborgs kommunfullmäktige, skriver SD:s partistyrelse i ett pressmeddelande: "Uteslutningen grundar sig i att partistyrelsen gjort en samlad bedömning av Ehns bakgrund i nazistiska och extremistiska organisationer i kombination med en lång rad uttalanden och händelser."

För SD-ledningen handlar uteslutningarna om att man försöker mörka sin egen rasistiska bakgrund, för att kunna attrahera socialkonservativa väljare från Moderaterna och Kristdemokraterna i nästa års val till EU-parlamentet och kommun-, landsting- och riksdagsvalet.

Patrik Ehn har uppmanats att lämna sina kommunala och regionala förtroendeuppdrag, men han kommer att sitta kvar med motiveringen att han vill ha en "plattform" för att sikta på "Europanivå".

Ehn vill inte säga mer om hur hans planer ser ut, men anser att SD:s ledning visat svagt intresse för "Europafrågor". Han nämner ungdomsförbundet SDU:s kontakter med österrikiska FPÖ och belgiska Vlaams Belang som goda exempel. "De har en helt annan världsvana än partiledningen", säger Patrik Ehn om SDU:s ledning till Dagens Nyheter.

Gösta Torstensson

Baktankar från en EU-rabulist

SVERIGEDEMOKRATERNA GÅR OM Moderaterna som det näst största politiska partiet bland LO-medlemmar. Största partiet är fortfarande Socialdemokraterna.

– Var sjätte LO-medlem skulle rösta på SD om det vore val i dag, säger Toivo Sjören, chef för Sifo Opinion, som på SVT:s begäran har analyserat flera av institutets opinionsmätningar.

Nu har invandringsfrågan varit i fokus och då, enligt Toivo Sjören, stärks partiet inom LO precis som man stärks inom andra grupper.

Det är hög tid för fackföreningsrörelsen att på allvar ta tag i det antirasistiska renhållningsarbetet, först och främst opinionsarbete och ideologisk skolning. Innan det är för sent.

OMKRING 63 PROCENT AV ISLÄNNINGARNA vill inte gå med i EU, enligt en ny opinionsmätning som utförts av Market and media research (MMR). 24 procent vill att Island ska gå med i EU. Män är mer positiva till EU, 28,5 procent vill gå med i unionen men bara 19,2 procent av kvinnorna.

DEN RYSKA GASJÄTTEN GAZPROM vill köpa det grekiska statsägda gasbolaget Depa för 13 miljarder kronor. Trots att EU och IMF vill tvinga Grekland att realisera ut alla offentligt ägda tillgångar så har det ryska budet fått EU och USA att protestera. De varnar Grekland för att öppna den grekiska energimarknaden för ryska intressen, som skulle kunna svälja hela den grekiska gashanteringen.

”Vad gör vi om ryssarna ger oss ett erbjudande som vi inte kan tacka nej till”, säger å sin sida en representant för den grekiska regeringen. Gazprom levererar redan 90 procent av Greklands gasbehov genom en ledning via Bulgarien.

Precis som regeringen på Cypern så försöker Grekland att lösgöra sig från EU:s och IMF:s skruvstäd genom att vända blickarna österut, och statsledningen och oligarkerna i Moskva är inte sena att utnyttja varje tillfälle att flytta fram sina positioner på Bryssels bekostnad.

SVERIGES EKONOMI FORTSÄTTER ATT plågas av den svaga efterfrågan i eurokrisens spår, skriver Riksbanken i sitt så kallade räntebesked den 13 februari. Det är något för riksdagsledamöterna att fundera på

innan de den 6 mars röstar om Sverige ska gå med i euroländernas finanspakt eller slå vakt om det utrymme för en självständig ekonomisk politik som finns kvar efter EU-inträdet. Finanspakten innebär att euroländernas åtstramningspolitik, med nedskärningar av de offentliga utgifterna som svar på den ekonomiska krisen, konstitutionaliseras. Att en traditionell keynesiansk krispolitik, med ökade offentliga utgifter för att hålla efterfrågan upp, med laga kraft blir förbjuden är den andra sidan av myntet. Effekterna blir förödande. Se Grekland. Eller Spanien.

”DET GRUNDLÄGGANDE PROBLEMET för SD [Sverigedemokraterna] är att de bara har en fråga. De ogillar människor från andra länder.” Det skriver Anders Lindberg på Aftonbladets ledarsida.

”Läser man deras motioner är den rasistiska grundsynen genomgående. Oavsett politisk fråga är lösningen färre invandrare och hårdare tag mot de som är födda utomlands eller har föräldrar födda utomlands. [...]

Gina Dirawi är född i Sundsvall. Loreen i Åkersberga. Zlatan i Malmö. De har bott här hela sina liv. Varje definition av svenskhet som utesluter dem kan inte vara något annat än rasistisk. Varför då inte tala klarspråk?

Sverigedemokraterna är inte ett ”-invandringskritiskt” parti. De är rasister.”

”I CENTRUM PÅ S-KONGRESSEN I BÖRJAN av april står partiledningens mycket slappa försök att hantera en allvarlig folkopinion.”

Det skriver Daniel Suhonen, chef för det fackliga idéinstitutet Katalys, på Aftonbladets debattsida den 20 mars. ”Vinstdriften rör man inte. Min åsikt är att man förletts av de lobbyister för vård- och omsorgskapitalet som påstår att valet 2014 är förlorat om S säger nej till fri vinstdrift. Grundfrågan för S-ledningen och hela arbetarrörelsen borde vara hur det kommer sig att man hellre lyssnar till dessa vinstlobbyister än till väljarkåren eller medlemsbasen. Problemet för socialdemokratin är ett annat: Hur ska man få folk att gå och rösta när i stort sett hela politiken är snarlik alliansens?”

Gösta Torstensson

[eu och facket] är ett nyhetsbrev för folkrörelsen nej till eu:s fackliga nätverk. ansvarig utgivare: jan-erik gustafsson. redaktör: gösta torstensson. adress: rondovägen 312, 142 41 skogås. tfn: 08-771 43 79. e-post: gosta.torstensson@nejtill.eu.se.

folkrörelsen nej till eu är en partipolitiskt obunden medlemsorganisation. adress: pölgatan 5, 414 60 göteborg. e-post: kansli@nejtill.eu.se. hemsida: www.nejtill.eu.se.